

| FLYGTNINGENÆVNET |

BILAG – eksempler fra praksis

1. Eksempler fra formandskabets beretninger

Beretningen 2011, s. 188

Nævnet omgjorde i december 2011 Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig angiveligt aserbajdsjansk statsborger. Indrejst i 1996. Flygtningenævnet havde i 2000 meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2006 blev klageren indkaldt til samtale hos Udlændingesservice, idet styrelsen havde modtaget oplysninger om, at klageren rettelig var armensk statsborger. Klageren indvilligede i den forbindelse i at deltage i en sprogtest. Da der ifølge sproganalyseinstituttet ikke var tale nok på det først optagne bånd til at gennemføre sproganalysen, blev klageren genindkaldt til sprogtest ultimo 2006 og to gange primo 2007. Klageren meddelte imidlertid Udlændingesservice, at han ikke ville give møde til sprogtesten. Klageren blev primo 2008 indkaldt til samtale i Udlændingesservice, men meddelte, at han ikke ville deltage i flere samtaler med Udlændingesservice. I 2009 besluttede Udlændingesservice, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne inddrages, jf. § 19, stk. 2, nr. 1.

Flygtningenævnet udtalte:

”Flygtningenævnet finder, at klagerens identitet kan give anledning til nogen tvivl. Udlændingesservices afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 støttes alene på verbalnote *fra sommeren* 2006 fra Det armenske Udenrigsministerium. Uanset klagerens begrænsede medvirken til oplysning af sagen bemærker nævnet, at Udlændingesservice under den meget lange sagsbehandlingstid ikke effektivt har søgt at tilvejebringe yderligere oplysninger, der kan understøtte den identitet, der fremgår af verbalnoten. Flygtningenævnet finder det på dette grundlag overvejende betænkeligt at fastslå, at klageren har opgivet urigtige oplysninger om sin identitet og statsborgerskabsforhold i forbindelse med ansøgningen om asyl. Flygtningenævnet bemærker, at uanset om det kunne lægges til grund, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig, finder nævnet efter en vurdering af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn, at en inddragelse af opholdstilladelsen på nuværende tidspunkt må antages at virke særligt belastende for klageren, og at betingelserne for inddragelse derfor ikke ville være opfyldt. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren igennem mange år har levet i et fast parforhold, at både klageren og hans samlever er tilknyttet arbejdsmarkedet med fast arbejde, at klageren taler og skriver dansk, og at klageren har to børn, hvoraf det ene på otte år går i skole, mens det andet barn på et år er født under sagens behandling. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingesservices afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse.” Aser/2011/5

Beretningen 2012, s. 188

Nævnet omgjorde i januar 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Albanien. Indrejst i 1998. Udlændingestyrelsen havde i 1999 meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet det var lagt til grund, at klageren var fra Kosovo. I 2011 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne inddrages, jf. § 19, stk. 2, nr. 1.

Flygtningenævnet udtalte:

”Klageren, der er [...] år og albansk statsborger, opnåede *i foråret* 1999 asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på baggrund af sin daværende forklaring om, at han var fra Kosovo og forfulgt af serberne. I Danmark indgik han ægteskab med en [...] -kvinde, med hvem han har fået to børn på nu 11 og otte år. Klageren blev *medio* 2001 idømt syv måneders fængsel for tyveri med videre. Han er endvidere i *et andet europæisk land* straffet med fængsel i tre år og seks måneder for tyveri, og var under sagen fængslet fra *medio* 2005 til *primo* 2009. Samlivet med ægtefællen blev ikke genoptaget efter løsladelsen, og *medio* 2011 blev parret skilt. Klageren var *ultimo* 2009 kortvarigt tilbage i Danmark, inden han rejste til Albanien. Klagerens to børn blev på grund af alvorligt omsorgssvigt tvangsfjernet *primo* 2010, og de har siden boet på institution. *Primo* 2011 genindrejste han i Danmark i besiddelse af et albansk pas, efter at Udlændingetjeneste *primo* 2011 havde truffet afgørelse om, at hans opholdstilladelse var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17. Efter klagerens genindrejse til Danmark har han regelmæssigt haft samvær med børnene. Efter at Flygtningenævnet *medio* 2011 havde hjemvist sagen, inddrog Udlændingetjeneste *ultimo* 2011 klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19 under henvisning til, at opholdstilladelsen var opnået ved svig. Klageren har forklaret, at han oprindeligt oplyste at være fra Kosovo, fordi han havde hørt, at han herved ville have bedre mulighed for at få asyl. Han afgav i den forbindelse endvidere urigtige oplysninger om sit navn, sine familieforhold og sit asylmotiv. Indtil rejsen til *det andet europæiske land* havde han hele tiden arbejde via kommunen. Det, han blev straffet for i Danmark, var en bagatel. Han blev dømt i *det andet europæiske land*, selv om han var uskyldig. Når han fra løsladelsen *primo* 2009 og til *primo* 2011 alene kortvarigt var i Danmark *ultimo* 2009, skyldes det, at myndighederne ikke sørgede for, at han havde de nødvendige rejsepapirer. Nu har han et rigtig godt forhold til begge børn. Da deres moder ikke kan tage sig af dem, er børnene meget afhængige af ham. Flygtningenævnet lægger, også efter klagerens egen forklaring, til grund, at klageren blev meddelt asyl efter udlændingelovens § 7 på grund af hans bevidst urigtige oplysninger om identitet og asylmotiv. Opholdstilladelsen er dermed opnået ved svig og skal inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, sammenholdt med § 19, stk. 6, medmindre en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til de hensyn, der er nævnt i § 26, stk. 1, efter en konkret vurdering fører til, at opholdstilladelsen alligevel ikke bør inddrages. I afvejningen af, om opholdstilladelsen bør inddrages, indgår både klagerens og børnenes interesse i, at forbindelsen mellem dem bevares. Børnene har aldrig boet andre steder end i Danmark, og de taler kun dansk. Børnene er tvangsfjernet fra deres hjem og bor på institution. Ifølge kommunen har klageren formået at skabe et stærkt bånd til børnene, som han tackler på en god måde. Dette gælder også i forholdet til den ene datter, som har nogle problemer. Samværet anføres at have en vigtig positiv betydning for børnenes udvikling og trivsel. Han er ifølge kommunen den eneste af forældrene, der reelt har forældrekompetence, og den eneste af forældrene, som kommunen har planer om at arbejde videre med i forhold til en hjemgivelse. Over for klagerens ønske om at opretholde sin kontakt til børnene står blandt andet, at klageren alene har opnået en lidt løsere tilknytning til det danske arbejdsmarked (aktivering af kommunen), samt at det må antages i det væsentlige at bero på hans egne forhold, at han fra *medio* 2005 til *primo* 2011 alene har set sine børn under et tredages besøg i *et tredje europæisk land primo* 2010, hvor børnene dårligt kunne kende ham. Flygtningenævnet har ikke grundlag for at antage, at det var med urette, at han fra *medio* 2005 til *primo* 2009 var fængslet i *det andet europæiske land*. Det må endvidere i et vist omfang antages at bero på hans egne forhold og beslutninger, at han ikke genindrejste i Danmark før over to år efter løsladelsen. Under disse omstændigheder kan de i §

26, stk. 1, nævnte hensyn ikke over for statens interesse i, at opholdstilladelser meddelt på grund af svig inddrages, føre til, at klagerens opholdstilladelse af hensyn til klageren ikke bliver inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 6. Vedrørende hensynet til klagerens to børn bemærkes, at dette hensyn må indgå i afvejningen med betydelig vægt. Børnene har alene boet sammen med klageren til de var henholdsvis knap halvandet og fire og et halvt år. Herefter så de først klageren *primo* 2011 – bortset fra et enkelt besøg i 2010, hvor de dårligt kunne genkende klageren. Børnene har således i størstedelen af deres liv alene haft meget sporadisk kontakt til klageren, der langt fra kan beskrives som et egentligt familieliv. Der har imidlertid i det seneste års tid været regelmæssigt samvær mellem klageren og børnene. Efter kommunens oplysninger må det lægges til grund, at mindst et af børnene er særligt sårbare, og at børnene har betydelig gavn af samværene. Samværenes antal er gradvist blevet øget, og kommunen er tilsyneladende begyndt at overveje at hjemgive børnene til klageren, hvis hans opholdstilladelse ikke inddrages. Når hertil kommer, at børnenes moder angiveligt ikke har de fornødne forældre-evner, finder Flygtningenævnet samlet set, at hensynene til børnene om, at der ikke skal ske inddragelse, er så væsentlige, at nævnet ændrer afgørelsen, således at opholdstilladelsen ikke inddrages.” Alba/2012/1

Beretningen 2012, s. 190

Nævnet omgjorde i juni 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Burundi. Indrejst i 2001. Udlændingestyrelsen havde i 2002 meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2011 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne inddrages, jf. § 19, stk. 2, nr. 1.

Flygtningenævnet udtalte:

”Klageren indrejste i Danmark *i foråret* 2001 og blev af Udlændingestyrelsen *i foråret* 2002 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. *I sommeren* 2011 har Udlændingestyrelsen besluttet at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet finder, at det må lægges til grund, at det er et foto af klageren, der er indsat i det fremlagte pas, i det fremlagte IDkort og i visumansøgningen til *et europæisk lands* myndigheder. Passet er udstedt i 1996 og forlænget i 2000, IDkortet er udstedt *i efteråret* 2000, og visumansøgningen ligger forud for *primo* 2001. Forlængelsen af passet og udstedelsen af ID-kortet stemmer datomæssigt med de anonyme oplysninger om, at klageren var i Burundi i 2000. Flygtningenævnet finder, at det må lægges til grund, at klageren, der oprindeligt har oplyst, at hun udrejste af Burundi på sit eget ægte pas, i hele perioden har været i besiddelse af dette. Klageren har således givet urigtige oplysninger til de danske myndigheder om sit rejsemønster og opholdssted inden indrejsen i Danmark. Hendes forklaring i 2001 om asylmotivet kan herefter ikke lægges til grund. Flygtningenævnet finder, at opholdstilladelsen er opnået ved svig, og at denne som udgangspunkt skal inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, medmindre den proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til de hensyn, der er nævnt i § 26, stk. 1, efter en konkret vurdering fører til, at opholdstilladelsen alligevel ikke bør inddrages. Klageren har nu haft fast bopæl i Danmark i mere end ti år, og hendes tre børn er danske statsborgere. Klageren har i hele perioden haft arbejde og uddannet sig og er nu i fuldtidsarbejde. Hun taler flydende dansk. Klageren må anses for fuldt integreret i det dan-

ske samfund. Hensynet til klageren og hendes børn taler herefter afgørende imod, at opholdstilladelsen skal inddrages. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren har eneforældremyndigheden over børnene. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse.” Burundi/2012/2

Beretningen 2012, s. 192

Nævnet stadfæstede i november 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 1989. I 1994 meddelte Udlændingestyrelsen klageren, der havde oplyst, at han var statsløs palæstinenser fra Libanon, opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2011 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på grund af svig, idet klageren havde erkendt at være statsløs palæstinenser fra Syrien.

Flygtningenævnet udtalte:

”Indledningsvis bemærkes, at klageren blev meddelt opholdstilladelse af Udlændingestyrelsen i efteråret 1994 efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som statsløs palæstinenser fra Libanon på grundlag af klagerens oplysninger herom. Opholdstilladelsen bortfaldt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, da klageren ved Retten i [...] i sommeren 2005 blev idømt fængsel og udvist med indrejseforbud i fem år, jf. udlændingelovens § 49, jf. § 22, nr. 6. Klageren havde herefter ikke opholdstilladelse i Danmark. I begyndelsen af 2009 stadfæstede Flygtningenævnet den beslutning, som Udlændingestyrelsen havde truffet i efteråret 2008 om, at klageren kunne udsendes til Libanon, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Retten i [...] ophævede i slutningen af 2009 bestemmelsen om udvisning i dommen fra sommeren 2005 på grund af væsentligt ændrede forhold, jf. udlændingelovens § 26. Det fremgår af den afgørelse, som nævnet skal tage stilling til, at Udlændingestyrelsen i foråret 2011 inddrog klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsens repræsentant har på nævnsmødet *dags dato* tilkendegivet, at det retlige udgangspunkt for klagerens sag efter styrelsens opfattelse er, at klagerens tidligere opholdstilladelse var gældende efter ophævelsen af udvisningsbestemmelsen, som bestemt af Retten i [...] i slutningen af 2009. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet med den beskikkede advokats tiltræden har lagt denne tilkendegivelse til grund, således at de spørgsmål, som nævnet herefter skal tage stilling til, er, om klagerens erkendte urigtige oplysninger indebærer, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opnået ved svig, og om opholdstilladelsen i så fald skal inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, herunder om de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn er til hinder herfor, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., og om udsendelse til Syrien i givet fald kan ske, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. Klageren har erkendt i forbindelse med sin asylansøgning bevidst urigtigt at have oplyst om, at han var statsløs palæstinenser fra Libanon. Klageren har, indtil politiet i begyndelsen af 2010 foreholdt klageren politiets oplysninger om hans syriske baggrund, opretholdt sine urigtige oplysninger over for de danske udlændingemyndigheder mv. Nævnet lægger som ubestridt til grund, at klageren var klar over, at hans opholdstilladelse meddelt i efteråret 1994 efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og opretholdelsen heraf skete på grundlag af klagerens urigtige oplysninger om fødested og opvækst som statsløs palæstinenser i Libanon. Nævnet tiltræder derfor, at klageren har opnået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ved svig, og at betingelserne for inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, herefter som udgangspunkt er opfyldt. Ved vurderin-

gen af om de hensyn, der skal iagttages efter udlændingelovens § 26, stk. 1, er til hinder for inddragelse, bemærker nævnet, at klageren indrejste i efteråret 1989 og derfor har haft ophold i Danmark i omkring 23 år. Dog bemærkes, at klageren har afsonet og været frihedsberøvet samt har været udrejst til Syrien i afgrænsede perioder. Nævnet lægger til grund, at klageren har haft faktisk ophold i Danmark i formentlig 21-22 år. Klageren har i en årrække inden 2005 haft arbejde som mekaniker i forbindelse med et autoværksted, men har ikke siden 2005 haft arbejde, bortset fra efter det oplyste et privat aftalt dagligt arbejde et par timer hos en bekendts autoværksted. Klageren er fraskilt fra begge sine ægtefæller og bor alene. Klageren har efter det oplyste fælles forældremyndighed med seks fællesbørn med sin første ægtefælle, [...], fra hvem han blev skilt i 1997. Tre af børnene er blevet myndige, og de umyndige børn er født i 1999, 2001 og 2002. Børnene bor hos deres moder. Klageren bidrager ikke økonomisk til forsørgelsen, men har oplyst, at han besøger børnene næsten dagligt. Klageren har efter det oplyste ikke længere forældremyndighed over nogen af de seks fællesbørn, klageren har med sin anden ægtefælle, [...], med hvem han blev gift i 1997 og skilt i 2005. Det ældste barn med denne ægtefælle blev født i efteråret 1998, og det yngste barn er født i 2003. Klageren har oplyst, at han også besøger disse børn næsten dagligt. Klageren har ikke uddannelse i Danmark og har ikke oplyst om tilknytning til bestemte foreninger eller organisationer i Danmark. Klageren taler både dansk og arabisk, og nævnet lægger til grund, at klageren udover sine forældre, der bor i Syrien i nærheden af [...], også har onkler i Syrien nær [...], hvis faste ejendom er blevet ramt af bomber. Klageren har oplyst, at han for at undgå afsoning af otte måneders idømt fængselsstraf i Danmark udrejste af Danmark i 2006 for at undersøge, om han kunne tage ophold i Syrien, og at han fem til seks gange har været i Syrien. Nævnet lægger til grund, at klageren i hvert fald under flere rejser til Syrien har været legitimeret med dansk rejsedokument, sådan som klageren har oplyst til sagen, uanset at klageren har oplyst noget andet i nævnsmødet. Idet det bemærkes, at klagerens første fraskilte ægtefælle, [...], efter det oplyste på nævnsmødet ved upåanket dom fra sommeren 2012 har beholdt sin danske indfødsret, lægger nævnet efter Udlændingestyrelsens oplysninger til grund, at en udsendelse af klageren ikke vil have betydning for nogen af klagerens børns opholdsgrundlag i Danmark. Da nævnet, efter nævnets vurdering af klagerens oplysninger, endvidere finder, at klageren ikke har konflikter med de syriske myndigheder, jf. nedenfor, lægger nævnet herefter til grund, at der ikke er hindringer for, at klageren kan tage ophold i Syrien og her have eventuelt samvær med børnene. Nævnet har ikke fundet, at den vurdering, der blev foretaget af Retten i [...] i kendelsen fra slutningen af 2009, hvor klageren blev anset for statsløs palæstinenser fra Libanon, og hvor udvisningsbestemmelsen fra 2005 blev ophævet, fører til, at samme hensyn er til hinder for inddragelse af opholdstilladelsen efter § 7, stk. 1, i den for nævnet foreliggende sag. Som anført er det ved vurderingen tillagt vægt, at klageren i 2006 returnerede til Syrien og havde ophold i flere måneder, idet klageren undersøgte muligheden for at tage fast ophold i Syrien. Samlet finder nævnet derfor, at de hensyn, der skal iagttages efter udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke er til hinder for inddragelse. Ved vurderingen af, om udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse, bemærker nævnet, at klageren har afgivet skiftende og indbyrdes modstridende forklaringer udover den erkendte urigtige oplysning om at være statsløs palæstinenser fra Libanon. Klageren har på nævnsmødet erkendt, at stort set alle de oplysninger, som klageren tidligere har givet om sine forhold, er urigtige og afgivet med det formål, at klageren kunne forblive i Danmark. Nævnet bemærker, at klageren selv i forhold til advokatindlægget af [...] 2012 er fremkommet med en ny forklaring om den skudepisode, som klageren tidligere har anført som central for asylmotivet, idet klageren på nævnsmødet har oplyst, at skudepisoden skete over for jordansk eller israelsk militær. Flygtningenævnet finder derfor, at klagerens forklaring

om at være efterstræbt i Syrien må tilsidesættes som utroværdig. Nævnet har herved lagt vægt på klagerens skiftende og modstridende forklaringer, som belyst nedenfor. Nævnet finder derfor, at klagerens forhold på denne baggrund ikke efter udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren udsendes til Syrien. Det følger af det anførte, at der herefter ikke for nævnet er anledning til at tage stilling til eventuel anvendelse af udelukkelsesgrunde, som anført i styrelsens afgørelse *fra efteråret 2011*. Flygtningenævnet har ved vurderingen af klagerens forhold som anført lagt vægt på, at klageren har afgivet skiftende og modstridende oplysninger, hvilket han også har erkendt på nævnsmødet. Klageren har således erkendt, at hans oplysninger i forbindelse med asylansøgningen i 1989 og 1990 var urigtige, herunder det oplyste om medlemskab af Fatah, opgaver som fører af en bulldozer og tilbageholdelse hos og efterstræbelser af Amal-militsen. Det var også urigtigt, når klageren ifølge samtalereferat *fra sommeren 2008* oplyste om, at han var født og opvokset i Gaza og Libanon og udrejste grundet borgerkrigen, og at han var fængslet i seks måneder i Syrien i 2006, fordi han kritiserede præsidenten. Det var urigtigt, når klageren i nævnsmødet *i begyndelsen af 2009* forklarede, at hans familie i Libanon nu var flyttet til Syrien. Det var urigtigt, når klageren for Retten i [...] i forbindelse med afgørelsen *fra slutningen af 2009* oplyste, at han var født i Gaza-striben og var statsløs palæstinenser, og at han var afskåret fra at besøge sin familie i Libanon. Det var urigtigt, når han endvidere for retten oplyste, at han var fængslet i tre måneder af de syriske myndigheder, som afleverede ham til de libanesiske myndigheder, som holdt ham fængslet i to måneder og 22 eller 23 dage, hvorefter han blev løsladt til Syrien, hvor syrisk politi kørte ham til lufthavnen i Damaskus, hvorfra han fløj til *et andet europæisk land*. Efter en samlet vurdering af det anførte oven for tiltræder Flygtningenævnet herefter, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er inddraget, og at klageren kan udsendes til Syrien, jf. herved § 31, idet det dog bemærkes, at der ikke for tiden sker tvangsmæssig udsendelse til Syrien som anført nedenfor. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2012/3

Beretningen 2013, s. 192

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt fire børn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst med tre børn i begyndelsen af 2011. I foråret 2011 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I efteråret 2011 indrejste klagerens ægtefælle med to børn og søgte om asyl. Udlændingestyrelsen meddelte i begyndelsen af 2012 ægtefællen afslag på asyl og besluttede samme dag, at klagerens opholdstilladelse kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. I sommeren 2012 fødte klageren et barn. Ligeledes i sommeren 2012 frafaldt klagerens ægtefælle sin asylsag. Flygtningenævnet hjemviste derfor spontansagen vedrørende ægtefællen og to børn til Udlændingestyrelsen med henblik på en afklaring af, hvorvidt klageren ønskede at fastholde asylansøgningen for så vidt angik de to børn, som var omfattet af ægtefællens sag. Efter klagerens tilkendegivelse herom traf Udlændingestyrelsen herefter afgørelse i spontansagen vedrørende de to børn, som blev meddelt afslag på asyl. Spontansagerne vedrørende disse to børn blev behandlet samtidig med klagerens inddragelsessag og blev afgjort med en stadfæstelse.

Flygtningenævnet udtalte:

”Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2011 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer udtaler: Det fremgår af den oprindelige

sag, hvorved klageren den [...] 2011 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, at klageren har forklaret, at hendes svoger var en del af de tjetjenske oprørere, og han besøgte klageren og hendes ægtefælles bopæl i foråret/sommeren 2010, hvor klagerens ægtefælle gav svogeren mad og medicin. *I efteråret 2010* opsøgte de tjetjenske myndigheder bopælen, og ægtefællen blev tilbageholdt. *Nogle dage senere* opsøgte myndighederne igen bopælen, og klageren blev tilbageholdt i et døgn og afhørt om hendes svoger. *Senere i efteråret 2010* opsøgte svogeren klageren på bopælen, og hun fortalte ham om, hvad der var sket. Senere samme dag kom myndighederne igen på bopælen og udsatte klageren for fysiske overgreb. *Ultimo 2010* kom myndighederne på ny for at spørge til svogeren. Herefter udrejste hun *ultimo 2010* med tre af sine fem børn. De to andre børn blev overladt til svigerfamilien. Klageren vidste ikke, hvad der var sket med hendes ægtefælle. Klageren har som asylmotiv i væsentligt omfang henvist til svogeren [...]s og ægtefællens aktiviteter for oprørerne, herunder at ægtefællen var blevet tilbageholdt, og at klageren ikke kendte hans opholdssted på tidspunktet for udrejsen. Endvidere henviste klageren til, at hun på grund af svogeren og ægtefællens aktiviteter selv var blevet tilbageholdt og afhørt af myndighederne og herunder udsat for vold. Klagerens ægtefælle har i sin efterfølgende asylsag afvist klagerens oplysninger om *svogeren* og ægtefællens aktiviteter for oprørerne, herunder at ægtefællen skulle være tilbageholdt. Tværtimod har ægtefællen oplyst, at han aldrig har været politisk aktiv, og at han ikke har haft problemer med myndighederne. Ægtefællen har videre oplyst, at han alene har været udsat for chikane fra andre tjetjeneres side, senest i 2009, og at det skyldtes sygdom, at han ikke er udrejst sammen med klageren. Da klageren på denne baggrund ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det under hendes sag påberåbte asylmotiv, og når der henses til oplysningerne fra klagerens ægtefælle, forkaster Flygtningenævnet hendes forklaring om asylmotivet. Det lægges derfor til grund, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved sving. Klageren er fra Tjetjenien, hvor hun bortset fra opholdet i Danmark har boet en væsentlig del af sit liv. Hun har ikke familie i Danmark bortset fra de seks mindreårige børn. Hun har familiemæssigt netværk i Tjetjenien. En inddragelse af opholdstilladelsen vil ikke have betydning for klagerens mulighed for at bevare sin kontakt med børnene, og hun er kun i begrænset omfang integreret i Danmark. En inddragelse af opholdstilladelsen kan derfor ikke antages at være særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Hverken efter det ovenfor anførte eller klagerens oplysninger i øvrigt kan det antages, at der foreligger udsendeshindringer efter udlændingelovens § 31. Flygtningenævnets flertal stadfæster derfor i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, Udlændingestyrelsens afgørelse.”Statsløspal/2012/30

Beretningen 2016, s. 390

Nævnet stadfæstede i april 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Irak samt et barn. Indrejst i 2007.

Flygtningenævnet udtalte:

”Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2007 klagerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klagerne bekræftede under deres samtaler med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2015, at de havde holdt ferie i Irak [i sommeren] 2015. Den mandlige klager oplyste endvidere, at han havde afgivet et konstrueret asylmotiv under den oprindelige asylbehandling, idet han blandt andet under asylsagsbehandlingen havde oplyst, at han havde modtaget konkrete trusselsbreve inden udrejsen af Irak som følge af hans arbejde som tolk i perioden 2003 til 2005 i

kortere tidsrum for vestlige styrker, herunder danske, men at dette ikke var tilfældet. [I vinteren] 2015 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagernes opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne inddrages, jf. 19, stk. 2, nr. 1 (inddragelse af opholdstilladelse opnået ved svig), og henviste i afgørelsen samtidig til, at der ikke gjorde sig sådanne hensyn gældende, som er omtalt i udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerne, der er henholdsvis [...] og [...] år gamle, begge er fysisk sunde og raske. Nævnet lægger endvidere vægt på, at klagerne under nævnsbehandlingen ikke har henvist til konkrete forhold, der vil gøre det vanskeligt for dem at vende tilbage til Irak, men alene har henvist til, at de økonomiske vilkår for fortsat ophold i Danmark var afgørende for, at de ikke ønskede at vende tilbage til hjemlandet. Det lægges samtidig til grund, at klagerne opnåede asyl i Danmark i 2007 på et svigagtigt grundlag. Nævnet finder herefter, at betingelserne for at inddrage klagernes opholdstilladelser efter § 19, stk. 2, nr. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet lægger vægt på, at klagerne har en meget ringe tilknytning til det danske samfund, hvilket blandt andet kommer til udtryk ved, at de efter mange års ophold i Danmark kun i meget begrænset omfang forstår og taler dansk men derimod anvender arabisk som familiens daglige sprog. Yderligere lægger nævnet vægt på, at klagerne ikke har familiemæssig tilknytning til herboende personer men efter det oplyste er nært knyttet til familien i Irak. Yderligere lægger nævnet vægt på, at alene den mandlige klager har haft en kortere tilknytning til det danske arbejdsmarked af indtil halvandet års varighed som frisør. Herefter finder nævnet ikke, at det kan anses for uproportionalt at inddrage klagernes opholdstilladelser. Nævnet bemærker i denne sammenhæng, at nævnet har lagt vægt på, at opholdstilladelserne er opnået ved svig i forbindelse med den afvejning, som nævnet har foretaget ved vurderingen af de kriterier, der er anført i udlændingelovens § 26, stk. 1. Ved vurderingen har nævnet taget hensyn til familiens enhed og barnets tarv. Det er således indgået i nævnets vurdering, at klagernes ældste søn på indrejsetidspunktet var 10 år og i dag er 11 år, ligesom det er indgået i nævnets vurdering, at de to mindre børn på henholdsvis syv og fire år er født i Danmark. Dette skal efter nævnets vurdering sammenholdes med, at børnene er i stand til at begå sig på arabisk, og at det efter de foreliggende oplysninger ikke vurderes at være udsigt til, at børnene i hjemmet vil kunne opnå støtte til en succesfuld integration i Danmark. På den baggrund er det nævnets vurdering, at forholdene i relation til klagernes børn ikke kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2016/12

Beretningen 2016, s. 392

Nævnet stadfæstede i september 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to mindreårige børn, som er statsløse palæstinensere fra Libanon. Indrejst i henholdsvis 2005 og 2012.

Flygtningenævnet udtalte:

”Flygtningenævnet meddelte [i vinteren] 2012 den [mandlige klager] og hans nu to voksne børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. [I efteråret] 2012 meddelte Udlændingestyrelsen [den mandlige klagers] ægtefælle [...] og klagernes to mindreårige børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af de oprindelige asylsager, at klagerne oplyste, at de indtil udrejsen i 2009 boede i et område [i Beirut]. Klagerne henviste som asylmotiv blandt andet til, at den mandlige klager var eftersøgt af Hizbollah, idet han under sin ansættelse i en Hizbollah-ejet virksomhed videregav oplysninger om organisationen til både den jordanske og

den amerikanske efterretningstjeneste i perioden 2005-2009. De henviste endvidere til, at den mandlige klager var efterstræbt af de syriske myndigheder, som samarbejdede med Hizbollah. Klagerne frygtede også de libanesiske myndigheder, fordi de var vidende om, at den mandlige klager havde videregivet oplysninger til udenlandske efterretningstjenester. Den mandlige klager forklarede, at han under en tilbageholdelse af de syriske myndigheder fra 1990 til 1991 blev udsat for tortur med bildæk. Derudover blev han udsat for vold i form af slag med et kabel på ryggen, mens han stod på en stige, samt udsat for seksuelle overgreb. Udlændingestyrelsen inddrog [i foråret] 2016 klagernes opholdstilladelser med henvisning til, at de havde opnået opholdstilladelserne ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet tiltræder, at den mandlige klager har udvist svig ved opnåelse af opholdstilladelsen af [fra vinteren] 2012. Nævnet anser det for bevist, at den mandlige klager opnåede opholdstilladelse i Danmark i 2005 under identiteten [X], og at han har boet i Danmark og anvendt denne identitet, indtil dette omkring [efteråret] 2013 blev standset af politiet. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at identiteten [X] ved ansøgningen i 2005 om opholdstilladelse i Danmark er dokumenteret ved et forfalsket græsk nationalitetspas, at personen under identiteten [X] ved ansøgningen om opholdstilladelse afgav en række personlige oplysninger om sin ægtefælle og børn, som svarer til oplysningerne om [den mandlige klagers] ægtefælle og børn, og at der ifølge kriminalteknisk erklæring af [...] 2013 er stærkt indicium for, at personen på det foto, personen under identiteten [X] indleverede ved ansøgningen om opholdstilladelse, er en samme som på et foto af [den mandlige klager]. Nævnet lægger endvidere vægt på bopælsforholdene for personen under identiteten [X]. Hertil kommer [den mandlige klagers] skiftende forklaringer om sin anvendelse af identiteten [X]. Nævnet har i den forbindelse været opmærksom på, at den mandlige klagers psykiske tilstand kan have haft betydning for de forklaringer, han har afgivet til de danske myndigheder. Den mandlige klagers forklaring under asylsagen om bopæl i Beirut og forfølgelse fra Hizbollah som følge af sit arbejde for den jordanske og amerikanske efterretningstjeneste i nogle år inden udrejsen fra Libanon i [vinteren] 2009 kan ikke harmonere med den mandlige klagers bopæl i Danmark fra 2005. Forklaringen under asylsagen tilsidesættes i det hele som bevidst urigtig. Flygtningenævnet tiltræder endvidere, at den kvindelige klager har udvist svig ved opnåelse af opholdstilladelsen [fra efteråret] 2012, idet den kvindelige klager har henvist til den mandlige klagers forklaring, herunder at de har boet sammen i Beirut indtil udrejsen sammen i [vinteren] 2009. Flygtningenævnet tiltræder, at klagerne er statsløse palæstinensere fra Libanon. Nævnet lægger derfor i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at klagerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Under hensyn til at klagernes forklaring under asylsagen i det hele er blevet tilsidesat, finder Flygtningenævnet ikke, at klagerne har sandsynliggjort, at de har konkrete konflikter i Libanon. Flygtningenævnet finder derfor, at Libanon, hvor klagerne er født, opvokset og har boet indtil udrejsen i henholdsvis 2005 og 2009, kan yde klagerne den fornødne beskyttelse og således tjene som klagernes første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet finder, at den offentlige interesse i at inddrage klagernes opholdstilladelser vejer tungt i proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 26, navnlig henset til at den mandlige klagers ulovlige ophold er opnået på baggrund af falsk identitet, at han har opretholdt en dobbelt identitet i forhold til de danske myndigheder fra [vinteren] 2009, og indtil politiet standsede dette i [efteråret] 2013, og at klagerne ikke på noget tidspunkt kan have haft en berettiget forventning om at kunne forblive i landet. Disse hensyn gælder også for den kvindelige klager, der har støttet den mandlige klagers forklaring, og hvis opholdsgrundlag er afledt heraf. Flygtningenævnet finder, at visse hensyn taler for ikke at inddrage klagernes opholdstilladelser. Den mandlige klager har således sine forældre og søskende og deres

familier her i landet. Endvidere har Flygtningenævnets flertal ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at inddrage klagerens to voksne døtres opholdstilladelser. De har således mulighed for at forblive i Danmark. Begge døtre flyttede i egen lejlighed kort efter, de fyldte 18 år. Om de øvrige § 26-hensyn bemærker Flygtningenævnet: Den mandlige klager taler ikke dansk og kan ikke anses for integreret i noget videre omfang i Danmark. Han har såvel fysiske som psykiske helbredsproblemer, men disse må antages at kunne behandles i Libanon. Den kvindelige klager taler noget dansk og har i et par år været under uddannelse i Danmark. Den mandlige klager er nu 51 år gammel, og den kvindelige klager er nu 48 år gammel. De har således boet langt størstedelen af deres liv i Libanon. Klagerne har endvidere to mindreårige børn på henholdsvis 14 og 16 år. Disse børn indrejste sammen med den kvindelige klager i [sommeren] 2012. Disse børn har siden gået i skole i Danmark og klarer sig godt. Flygtningenævnet finder ved den samlede afvejning af de foreliggende hensyn, at inddragelse af klagerens opholdstilladelser ikke må antages at virke særlig belastende, som anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, og at der således ikke er grundlag for at undlade at inddrage disse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2016/30

2. Eksempler fra Flygtningenævnets hjemmeside

soma/2017/27/DTO

Nævn omgjorde i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009.

Flygtningenævnet udtalte:

”Klageren tilhører klanen Shekhal, Isgowe, Ganders og er muslim fra [navn på en somalisk by], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han fortsat frygter al-Shabaab, idet al-Shabaab fortsat er til stede i hans hjemegn. Til støtte herfor har klageren oplyst, at han første gang blev kontaktet af al-Shabaab omkring [vinteren] 2008 med henblik på at blive hvervet til gruppen. Han blev opsøgt af gruppen anden gang omkring en uges tid senere. Han forsøgte herefter at holde sig i skjul. Hans familie blev opsøgt af gruppen tre gange i den periode, hvor klageren holdt sig skjult. Klageren frygter, at han vil blive slået ihjel af al-Shabaab ved en tilbagevenden til Somalia, idet gruppen vil betragte ham som vantro, fordi han er vendt tilbage fra et vantro land. Udlændingestyrelsen meddelte [i begyndelsen af] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I begyndelsen af] 2017 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet tilsidesatte oprindeligt klagerens forklaring om sit asylmotiv den [i begyndelsen af] 2010. Flygtningenævnet stadfæstede [i begyndelsen af] 2012 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse, idet klage-

rens forklaring om at han i 2008 blev forsøgt tvangsrekrutteret til en militsgruppe ikke kunne lægges til grund. Klageren har ikke i sit oprindelige ansøgningsskema eller til politiet oplyst, at han blev truet på livet, ligesom klageren forklarede divergerende om det antal gange, han blev opsøgt af militsgruppen. Flygtningenævnet kan fortsat ikke lægge klagerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv til grund og finder på den baggrund, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han er konkret og individuelt forfulgt. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at klageren heller ikke er særligt profileret i forhold til al-Shabaab. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at klagerens hjemby, [navn på en somalisk by], er under kontrol af Amison, at al-Shabaab befinder sig i området udenfor byen, men at vejen mellem [navn på en somalisk by] og Mogadishu anses for sikker. Efter baggrundsoplysningerne finder der kampe sted i området mellem Amison og al-Shabaab, men disse er ikke rettet mod civile. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet ikke, at den generelle situation i [i en somalisk by] har en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med EMK artikel 3. De generelle forhold i området er forbedret, selv om forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige, men ændringerne findes ikke at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til [en somalisk by] ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Klageren har samlet opholdt sig i Danmark siden 2009, heraf mere end 5 år med lovligt ophold. Klageren har siden slutningen af 2013 haft arbejde på den samme arbejdsplads, det første år i praktik og herefter frem til [efteråret] 2017 i fastansættelse. Han er [i efteråret] 2017 blevet fyret på grund af produktionsnedgang i virksomheden og har forklaret, at han er lovet arbejde på ny i samme virksomhed, hvis der igen kommer gang i produktionen. Klagerens ægtefælle og dengang 2 børn blev i 2013 familiesammenført med klageren. Ægtefællen har for tiden barselsorlov men går iøvrigt på sprogskole. Klagerens 2 ældste døtre går i henholdsvis 4. og 3. klasse, de 2 yngste døtre er født i Danmark, datteren på 3 år går i børnehave, og den yngste datter på 10 måneder skal begynde i vuggestue. De to ældste børn taler både somali og dansk, mens datteren på 3 år kun taler dansk. Et flertal af Flygtningenævnet finder efter en helt konkret vurdering, at det, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, vil virke særligt belastende for klageren og hans familie at inddrage klagerens opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra begyndelsen af] 2017, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.”

soma/2017/21/MKT

Nævnet stadfæstede i juli 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i foråret 2010 meddelte klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæstede i efteråret 2010 Udlændingestyrelsens afgørelse. I vinteren 2012 traf Flygtningenævnet afgørelse om at hjemvise klagerens sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien (appl. no. 8319/07 og 11449/07). Udlændingestyrelsen meddelte senere i vinteren 2012 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens 7, stk. 2. I vinteren 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.

Flygtningenævnet udtalte:

”Klageren tilhører klanen [...] og er somalisk statsborger. Han er født og opvokset [...] i regionen Mudug, og har boet i Mogadishu fra 2006 og frem til udrejsen af Somalia i 2009. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Al-Shabaab mistede kontrollen med det område i Somalia, hvor klageren boede, i oktober 2009. Journalister fra nyhedsbureauet Horn of Africa talte efterfølgende med folk i området og spurgte dem, hvad de mente om al-Shabaab. Klageren svarede journalisterne, at han håbede, at al-Shabaab blev fordrevet fra hele landet. Da al-Shabaab efterfølgende generobrede området, truede de klageren, og han udrejste derfor af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I vinteren] 2017 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet tilsidesatte oprindeligt klagerens forklaring om sit asylmotiv [i efteråret] 2010. Nævnet finder ikke, at der på nuværende tidspunkt er fremkommet oplysninger i sagen, der forrykker grundlaget for det tidligere meddelte afslag med henvisning til aktuelle og konkrete, individuelle forhold. Nævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Somalia er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Ved bedømmelsen heraf tager Flygtningenævnet udgangspunkt i de foreliggende baggrundsoplysninger. Det fremgår således blandt andet af European Union, European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information report, South and Central Somalia Country Overview, august 2014, at de generelle forhold i Somalia, herunder i Mogadishu, har ændret sig væsentligt siden det anførte tidspunkt. Det fremgår således, at Mogadishu er en befriet by, herunder at al-Shabaab blev fordrevet fra byen i efteråret 2011. Det fremgår endvidere af Udlændingestyrelsens fact-finding rapport, ”Report from the Danish Immigration Service’s fact finding mission to Nairobi, Kenya and Mogadishu, Somalia 2-12 May 2015, South Central Somalia, Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, September 2015”, side 11-12, at al-Shabaab retter deres angreb og overgreb mod profilerede personer, herunder personer med tilknytning til myndighederne, de internationale styrker, internationale organisationer mv. Det fremgår dog også, at selv om civile ikke direkte bliver angrebet af al-Shabaab, så bliver civile ofte dræbt som konsekvens af al-Shabaabs angreb. Det fremgår endvidere af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen R.H. mod Sverige af 10. september 2015, at den generelle sikkerheds situation i Mogadishu fortsat er alvorlig og skrøbelig, men at den blotte tilstedeværelse i byen ikke i sig selv udgør en krænkelse af EMRK artikel 3. Det fremgår af European Union, European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report, Somalia Security Situation, februar 2016: “The security is more volatile in Mogadishu than in other cities. There are more frequent attacks which take place every week in larger or smaller size”. Videre fremgår, at: “Overall, the number of incidents in Mogadishu – especially bomb attacks – is decreasing, but is still high. According to a security analysis expert, al-Shabaab seems to avoid collateral damage in order to improve its own reputation”, og

at: "al-Shabaab wants headlines and therefore carries out spectacular attacks against high profile targets". Af Lifos Landerapport: Somalia. En sammanfattande analys av säkerhetssituationen, rättsväsendet och civilas situation af 16. juni 2016 fremgår blandt andet, at al-Shabaab er til stede lige uden for byerne, herunder Mogadishu, hvorfra de infiltrerer byerne, primært om natten, og at siden al-Shabaab blev fordrevet fra byerne, har SFG og SNAF haft brug for hjælp fra AMISOM til at kontrollere byerne militært, og at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu er forværret siden 2015, og at al-Shabaab, der nu udfører flere angreb mod store byer, i stigende grad udfører sine angreb mod civile mål. Af Landinfo: "Respons Maktforhold i Sør-Somalia" fra 10. november 2016 fremgår, at der er bred enighed blandt Landinfos kilder om, at der lille sandsynlighed for, at al-Shabaab er i stand til at indtage store byer som blandt andet Mogadishu, og at der ikke er oplysninger, som tyder på, at AMISOMs mandat ikke vil blive forlænget, eller at landene, som udgør AMISOM, vil indstille deres bidrag til styrkerne. Af Landinfo: "Respons Somalia: Vold, antall drepte, gjerningspersoner og ofre i Mogadishu", 27. februar 2017, fremgår, at ACLED (2017) registrerede 204 angreb mod civile, hvilket udgør omkring 40 % af alle voldshændelser i Mogadishu i 2016, men at civile også rammes i skudvekslinger mellem militære aktører eller i andre angreb mod militære mål, idet de civile her ikke er direkte mål, men et resultat af tilfældigheder, fordi de opholder sig på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt. Videre fremgår, at der er bred enighed blandt Landinfos kilder om, at al-Shabaab ikke generelt har til hensigt at ramme civile, og at hovedparten af deres angreb retter sig mod civile myndigheds personer eller mod steder, der hyppigt frekventeres af myndigheds personer. Endelig fremgår af Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps fact-finding rapport: "South and Central Somalia, Security Situation, Al-Shabaab Presence and Target Groups based on interviews in Nairobi, Kenya" fra marts 2017, at: "For the civilian population the highest risk is being in the wrong place at the wrong time and become collateral damage. Mogadishu has been the scene of several attacks with a number of civilian casualties but terror attacks against e.g. market places with no presence of high value targets are deemed unusual" og at "the security situation in Mogadishu significantly improved compared to the 1990's but in the last five years the picture is more blurred". Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet ikke, at den generelle vold i Mogadishu har et niveau, der indebærer, at enhver, der vender tilbage til byen, vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder derfor, at de generelle forhold i Mogadishu er forbedret – om end forholdene forsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Mogadishu, hvor han opholdt sig de seneste tre år forud for sin udrejse, ikke udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og at betingelserne for at nægte at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, derfor er opfyldt.

Klagerens tilknytning til Danmark:

Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har haft lovligt ophold i Danmark i omkring fem år. Han har haft arbejde med løntilskud fra april 2016 og er fortsat i arbejde. Han har gennemført AMU-kurser og bestået Dansk Prøve 1. Han har endvidere siden [efteråret] 2016 været medlem af 3F og har i en periode på seks måneder fra 2012 til 2013 været medlem af en løbeklub. Klagerens ægtefælle har boet i Danmark i omkring tre år og har ikke opnået fast tilknytning til det danske arbejdsmarked eller gennemført en uddannelse. Klagerens to ældste børn har boet i Danmark

i omkring tre år. Det tredje og fjerde barn er født i Danmark i henholdsvis 2014 og 2016. Flygtningenævnet har ikke fået oplyst yderligere forhold, der tyder på, at klageren har en særlig tilknytning til Danmark. Klagerens mor og bror bor i Somalia. Klageren har ikke helbredsmæssige problemer. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham og hans familie, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Soma/2018/66/JEA

Nævnet stadfæstede i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012.

Flygtningenævnet udtalt:

”Klageren tilhører klanen [X] og er muslim fra [det sydlige] Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevendende til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet hun er flygtet fra et af deres medlemmer, som ville tvangsgiftes med hende. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun to til tre dage forud for sin udrejse blev opsøgt af en person, som ville giftes med klageren. Klageren havde aldrig set personen før, men han fortalte, at han var fra al-Shabaab. Klagerens far arrangerede efterfølgende klagerens udrejse. Mens klageren var på vej til hendes onkel i Nairobi, blev hendes onkel kontaktet af hendes far, som fortalte, at al-Shabaab-medlemmet havde været på deres bopæl for at spørge efter klageren. Klagerens far fortalte, at klageren ikke var hjemme, til hvilket al-Shabaab-medlemmet svarede, at hvis han fandt ud af, at klageren var flygtet, ville det gå ud over familien. Udlændingestyrelsen meddelte [i slutningen af] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afgørelsen er ikke begrundet nærmere, men Udlændingestyrelsen har i et internt notat om afgørelsen anført begrundelsen herfor. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen må anses for at have lagt klagerens forklaring om sit asylmotiv i forhold til al-Shabaab til grund, og at afgørelsen således er begrundet i klagerens individuelle forhold. Flygtningenævnet finder imidlertid, at klagerens senere forklaringer om sit asylmotiv indeholder sådanne divergenser, at der er grundlag for at tilsidesætte den oprindelige troværdighedsvurdering af klagerens forklaring. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om helt centrale forhold vedrørende sit asylmotiv, hvorfor forklaringen fremstår som konstrueret til lejligheden. Klageren har således forklaret divergerende om, hvorvidt manden fra al-Shabaab fortalte hende, at han ville giftes med hende, da han rettede henvendelse til hende på gaden, idet klageren under samtalen med Udlændingestyrelsen [i slutningen af 2012] forklarede, at manden fra al-Shabaab på gaden fortalte, at han ville giftes med hende, mens hun under samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret 2017] forklarede, at det først var da han opsøgte hjemmet, at det gik op for hende, at han ville giftes med hende. Endvidere har klageren forklaret divergerende om, hvorvidt manden fra al-Shabaab opsøgte hendes familie, inden hun udrejste. Klageren har således under samtalen med Udlændingestyrelsen den [i slutningen af] 2012 forklaret, at hendes familie ikke blev opsøgt inden hendes udrejse, mens hun under samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2017 forklarede, at han opsøgte hendes familie én gang inden hendes udrejse og én gang efter hendes udrejse. Der er endvidere lagt vægt

på, at klageren under mødet i Flygtningenævnet har svaret undvigende og usikkert på de stillede spørgsmål. Det er indgået i Flygtningenævnets vurdering, at det er 6 år siden, at klageren forlod Somalia, hvilket imidlertid ikke kan føre til en ændret vurdering henset til, at der har været tale om helt enkle og centrale spørgsmål til et simpelt asylmotiv. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at klageren har sandsynliggjort, at hun på grund af sine individuelle forhold vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Efter de foreliggende baggrundsplysninger om forholdene i Mogadishu, finder Flygtningenævnet endvidere, at de generelle forhold i Mogadishu, selv om de fortsat er skrøbelige og uforudsigelige, er forbedret, og at ændringerne ikke er af helt midlertidig karakter, hvorfor en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtigelse. Klageren havde ved sin udrejse af Somalia boet 2 år i Mogadishu, hvor hun fortsat har familie. Klageren har nu haft ophold i Danmark i 6 år og har gået på VUC, hvor hun har bestået prøver i engelsk på D niveau, matematik på G niveau og dansk på G niveau. Klageren er [i sommeren] 2018 påbegyndt uddannelsen som sosu-assistent. Klageren har ikke gennemført en erhvervsrettet uddannelse eller opnået en fast tilknytning til det danske arbejdsmarked. Klageren er gift, og klagerens ægtefælle stammer også fra Somalia, men han har i 2018 opnået dansk statsborgerskab. Klageren lider af en øjensygdom, som hun er blevet behandlet for i Somalia og i Danmark. Ægteparret har to børn, der nu er 3 og 5 år gamle, der lider af samme øjensygdom som klageren. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være særligt belastende for hende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Soma/2018/113/CHHA

Nævnet omgjorde i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, således at han fortsat har opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2009. Flygtningenævnet udtalte: ”Klageren er etnisk madhiban og muslim fra bydelen [...] i Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet finder fortsat ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, og kan for så vidt angår denne vurdering henholde sig til Flygtningenævnets afgørelser af henholdsvis af [...] 2011 og [...] 2017. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særlig belastende navnlig under hensyn til de oplyste forhold i udlændingelovens § 26, stk. 1, bemærker Flygtningenævnets flertal, at klageren, der har opholdt sig i Danmark siden 2009 - heraf mere end 5 år med lovligt ophold - er velintegreret og har opnået en væsentlig tilknytning til det danske samfund. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at klageren, der har bestået en Prøve i Dansk 2, har tilegnet sig gode dansk kundskaber, at han har under asylproceduren har været i praktik i halvandet år, at han allerede i 2013 gennemførte et kursus i danske samfundsforhold, dansk kultur og historie, at han har gennemført [en erhvervsakademiuddannelse], og at han umiddelbart herefter er påbegyndt en overbygning, hvorfor han forventer at blive uddannet professionsbachelor i [et bestemt fag] i [...] 2018. Herudover har klageren i Danmark etableret et familieliv med sin ægtefælle og deres tre børn, der efter det oplyste ligeledes behersker det danske sprog. Endelig har Flygtningenævnets flertal lagt vægt på, at klageren har danske venner, at klageren er engageret i bestyrelsen i sin ældste datters daginsti-

tution, og at klageren er aktiv medlem af en lokal fodboldklub. Flygtningenævnets flertal finder herefter efter en konkret vurdering, at det, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, vil virke særligt belastende for klageren og hans familie at inddrage klagerens opholdstilladelse i Danmark.”

Soma/2018/21/CHA

Nævnet meddelte i marts 2018 opholdstilladelse (B-status) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013.

Flygtningenævnet udtalte:

”Klageren tilhører klanen Hawiye og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter al-Shabaab, som han er eftersøgt af. Han frygter videre de somaliske myndigheder, da de har noteret hans navn og mistænker ham for at tilhøre al-Shabaab. Klageren har ingen familie, der kan hjælpe ham, hvis han bliver tilbageholdt. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I sommeren] 2017 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnets flertal finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af hans individuelle forhold. Klageren blev oprindeligt meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. § 7, stk. 2, på grund af de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia. Det skal herefter vurderes, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Somalia er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet har i nyere praksis fundet, at den generelle situation i Mogadishu ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3. Der er ikke ved de seneste baggrundsoplysninger ændret herved, jf. bl.a. ”EASO Country of Origin Information Report – Somalia Security situation” fra december 2017. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnets flertal således, at de generelle forhold i Mogadishu er forbedret siden 2012, om end forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Ændringerne findes endvidere ikke at være af helt midlertidig karakter. Flertallet finder derfor, at en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der skal endelig tages stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Indledningsvis bemærker Flygtningenævnets flertal, at der ikke er belæg for i inddragelsesvurderingen at skelne mel-

lem udlændinge med opholdstilladelse efter § 7 og udlændinge med opholdstilladelse efter § 8. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er senest affattet ved L nr. 365 af 6. juni 2002 (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002), og der skelnes i bemærkningerne til bestemmelsen ikke mellem udlændinge med opholdstilladelse efter § 7 og udlændinge med opholdstilladelse efter § 8. Udlændingelovens § 8 er senest affattet ved lov nr. 403 af 1. juni 2005 (lovforslag nr. L 79 af 23. februar 2005), hvoraf følgende fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslaget (nr. 4-9): ”Som følge af de pågældende personers særlige status som kvoteflygtninge vil spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1 (om inddragelse som følge af ændring i grundlaget for en ansøgning om opholdstilladelse m.v.), i almindelighed ikke komme på tale. Inddragelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, kan dog komme på tale i de sjældne tilfælde, hvor grundlaget for opholdstilladelsen er afgørende forrykket, f.eks. i tilfælde af personforveksling o.l.” Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014) indsattes som 2. pkt. til § 19, stk. 1, nr. 1: ”Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.” Der skelnes i bemærkningerne til lovændringen ikke mellem udlændinge med opholdstilladelse efter § 7 og udlændinge med opholdstilladelse efter § 8. Det bemærkes, at § 19, stk. 1, nr. 1, er suppleret af § 19, stk. 2, nr. 4, der blev affattet ved lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010). Bestemmelsen vedrører inddragelse som følge af flygtninges rejser til hjemlandet. Der er heller ikke i bemærkningerne til denne lovændring, eller i bemærkningerne til lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015, der tilføjer et 3. pkt. til bestemmelsen, skelnet mellem udlændinge med opholdstilladelse efter § 7 og udlændinge med opholdstilladelse efter § 8. I bemærkningerne til den oprindelige udlændingelov fra 1983, hvorved § 19, stk. 1, oprindeligt blev indført, er det alene anført, at bestemmelsen svarer til § 15 i det udkast til udlændingelov, der er indeholdt i betænkning om udlændingelovgivningen (betænkning nr. 968/82). Der skelnes ikke i betænkningen mellem udlændinge med opholdstilladelse efter § 7 og udlændinge med opholdstilladelse efter § 8, og der ses heller ikke at være skelnet mellem udlændinge med opholdstilladelse efter § 7 og udlændinge med opholdstilladelse efter § 8 i senere ændringer til bestemmelsen forud for nyaffattelsen i 2002. Bemærkningerne i lovforslag nr. L 79 af 23. februar 2005 forekommer således at være enkeltstående, uden støtte i øvrigt i lovens forarbejder. Bemærkningerne fremgår endvidere ikke til en ændring af udlændingelovens § 19 om inddragelse, men til en ændring af udlændingelovens § 8. Der er derfor ikke grundlag for i inddragelsesvurderingen at skelne mellem udlændinge med opholdstilladelse efter § 7 og udlændinge med opholdstilladelse efter § 8. Om § 26-vurderingen bemærker Flygtningenævnets flertal, at § 26, stk. 1, indeholder en række hensyn, som der navnlig skal lægges vægt på ved en afgørelse om inddragelse, herunder bl.a. udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, jf. § 26, stk. 1, nr. 5. Af forarbejderne til loven fremgår herom, jf. betænkning nr. 882/1979, side 118: ”Efter bestemmelsen skal der også tages hensyn til udlændingens eventuelt manglende eller svage tilknytning til det eller de lande, hvor udlændingen efter en udvisning kan ventes at tage ophold. En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, f.eks. fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder. Udvisningen bør i så fald kun ske i særligt kvalificerede tilfælde. At forholdene i udlændingens hjemland generelt er ringere end forholdene her i landet, er ikke i sig selv et hensyn, der bør indgå i afvejningen.” Det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren var 12-13 år på tidspunktet for sin udrejse af Somalia, og at han ikke siden har haft kontakt med sin familie i Somalia, men at han af en ven er blevet oplyst om, at hans far er blevet kidnappet. Ansøgerens mor døde, da ansøgeren var tre år gammel. Han ved ikke, hvor hverken hans halvsøskende eller stedmor opholder sig. På baggrund af ovenstående finder Flygtningenævnets flertal, at vurderingen efter § 26 skal ses i lyset af, at klageren

er udrejst af Somalia som ganske ung og ikke siden har haft kontakt til sin familie, som han ikke ved hvor befinder sig, og at inddragelse derfor som udgangspunkt bør ske, hvis der er tale om et "kvalificeret tilfælde". Klageren blev [i foråret] 2013 genbosat i Danmark fra Kenya. Han indrejste i Danmark [i foråret] 2013 og har således opholdt sig lovligt i Danmark i over 4 ½ år. Han har et barn med en dansk statsborger fra Grønland på omkring 1½ år, som han har regelmæssig kontakt med via telefon og skype. Han har bestået danskprøve 2, og har under nævnsmødet udvist et grundlæggende kendskab til dansk, som han taler og forstår. Han har i Danmark gået på en ungdomsskole, været på et højskoleophold af 1 års varighed og tager nu 9. klasse på VUC. Han har, ved siden af sin skole, arbejdet for forskellige vikarbureauer i omkring 2 år med varierende arbejdstider. Han har tidligere været aktiv frivillig hjælper i Den Somaliske forening i Kolding, som efter det oplyste er en forening, som bygger bro, med fokus på mangfoldighed, samhørighed, åbenhed og fællesskab. Han har efter det oplyste her været frivillig hjælper i en lektiecafé, stået for fællesaktiviteter til mindreårige børn og været fodboldtræner for et senior fodboldhold. På denne baggrund finder Flygtningenævnets flertal, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at være særligt belastende for klageren, hvorfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra sommeren] 2017 ændres, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. 7, stk. 2."